

Усойчито глѣздо.

Мале, мале! глѣдай, глѣдай какво има въ шапката ми, выкалъ една вѣчерь Митко Стояновъ, като стигналъ тичишкомъ и разпѣхтѣнъ при майка си.

Буля Штоеница. — Хаа! усойка я выкатъ таз птичка. — Дѣ я намѣри?

Мишко. — Избродихъ узарана въ плѣта на градината едно глѣздо. Чакахъ да са смрѣкне, премѣкнахъ са излека край шюбрачкытѣ; и, безъ да са осѣти птичето, че има нѣкой до него, пухъ, стиснахъ го за крылетѣ.

Буля Штоеница. — Въ глѣздото си самичка ли бѣше тя?

Мишко. — И дѣцата ѝ тамъ бѣхъ, мале, тѣ сѣ много мѣничкы, перошинка нематъ ёще. Азъ не са страхувамъ, немогѣтъ ми убѣгнѣ тѣ.

Буля Штоеница. — Ами съ тази птичка какво ще правишь?

Мишко. — Щѣ я турѣ въ кафесче, което, щѣ покачѣ тукъ въ кѣщи.

Буля Штоеница. — А клетытѣ малкы птичета?

Мишко. — И тѣхъ щѣ ги донесѣ и щѣ имъ давамъ да зобятъ каквото щѣтъ. Ей сега отивамъ да ги изловѣ.